

EEN NIEUWE LENTE EN EEN NIEUW GELUID

Wie wat weet van de Nederlandse letterkunde zal bovenstaande woorden wel hebben herkend. Ze vormen het begin van het lange lyrische gedicht van Herman Gorter (1864-1927), getiteld: 'Mei'. Sinds hij deze woorden aan de openbaarheid prijs gaf, hebben ze vleugels gekregen en zijn ze een eigen leven gaan leiden.

Zo zijn ze blijikbaar ook Ad den Besten aangewaaid toen hij Lied 630 (*Liedboek - Zingen en bidden in huis en kerk*) dichtte. Het begin van het zinnetje komen we tenminste tegen in strofe 1, regel 4, terwijl we het tweede deel ontmoeten in strofe 4, regel 3.

In Gorters 'Mei' zindert het jonge lenteleven. Er is heel veel licht en mooie klank. Het leven, veelkleurig, ademt, beweegt, springt en zingt dat het een lieve lust is.

Lied 630 zingt op eigen wijs mee. Het is een lentelied, nee, méér dan dat! Want de zang wordt ontlokt door een gebeurtenis die wel veel gemeen heeft met de lente, maar die deze toch overstijgt in levenskracht. Een gebeurtenis van licht uit de nacht van de dood vandaan. De nieuwe mens heeft zich opgericht uit de holte van het graf. Dat is met recht een nieuwe lente en een nieuw geluid. Ongehoord!

Zeker, ook in dit gezang doen de bloemen en de vogels mee, zoals in de lente. Alles wat groeit en bloeit is als een wonder om ons heen. Maar het is afglans, weerschijn van iets anders. Die ene bewogen nacht van Pasen (strofe 1, regel 3) zet alles wat groeit en bloeit in een ander licht. Niets bloeit meer tevergeefs. De kring van opgaan, blinken en verzinken is doorbroken. De nacht van Pasen zegt aan het verzinken de wacht aan en geeft aan de verrijzenis ten leven het laatste woord.

Als een kind uit de moederschoot, zo is de nieuwe Adam uit de schoot van het graf ontkomen. Een nieuwe geboorte.

Eén van ons, mens van vlees en bloed, stapt als koploper het volkomen bestaan binnen. Dat geeft perspectief voor ons die nog zijn achtergebleven in het oude, gebroken bestaan. Hij is er al. Wij mogen volgen.

*Waar Hij, ons hoofd is voorgegaan,
is voor het lichaam nu vrij baan
naar een bestaan volkomen.*

En zo geeft Pasen zin aan het bestaan hier en nu. En je mag er ook zin in krijgen. Daarom: Sta op! Sta op!

Dat zijn opwekkende opstandingswoorden! Want er is geen houden meer aan!

Ons spreekt de blomme een tale, zeggen we met Guido Gezelle. Bloeiende bloemen zullen weer verwelken. En toch vertellen ze in geuren en kleuren van het nieuwe dat komt.

Vliegende en fluitende vogels, ze zullen verstart en verstild ter aarde vallen. En toch roemen ze nu de Heer als in de hof van Eden.

En mensen beminnen elkaar. Het blijft gebrekkig. En de pijn van niet verstaan en de opwellingen van haat, ze blijven de aarde bederven. Maar waar bemind wordt, daar is een teken opgericht van de wereld die komt. De liefde zal bloeien als een roos, eindeloos.

Pasen zet de aarde in een ander licht: in het licht van de Heer die verrezen is. En in dat licht bloeit geen bloem meer tevergeefs; vliegt geen vogel zonder zin; is een zoen een streling van de

eeuwigheid.

Pasen is niet maar van vroeger. Het gaat ons aan, hier en nu.

Voor wie gelooft in de nieuwe Adam die in het ochtendgloren uit het graf verrees, mogen de boze dromen afgeworpen worden.

Zeker, de nacht kent zijn angstaanjagende geluiden. Maar het morgenrood verjaagt de angst door het vrolijke geluid van de schepping die ontwaakt.

Zo geeft het geluid van Pasen vrolijkheid en licht na een nacht vol angst.

Pasen vieren is een revolutionaire gebeurtenis. We verklaren het graf voor een leugen en we zeggen de dood de wacht aan. En alles wat bij de dood hoort, krijgt ons vertrouwen niet meer.

Niet dat we zelf zo revolutionair zijn en doortastend. Niet dat we zo zeker zijn van onszelf. Wij staan op met knikkende knieën omdat de Heer zelf gezegd heeft: Sta op! Kom uit!

Pasen vieren is de hoop herwinnen. Want deze lente en dit nieuw geluid kondigen *de grote zomer* aan *waarin zich 't hart verblijdt* (lied 747:1).

Leiden, 12 september 2017